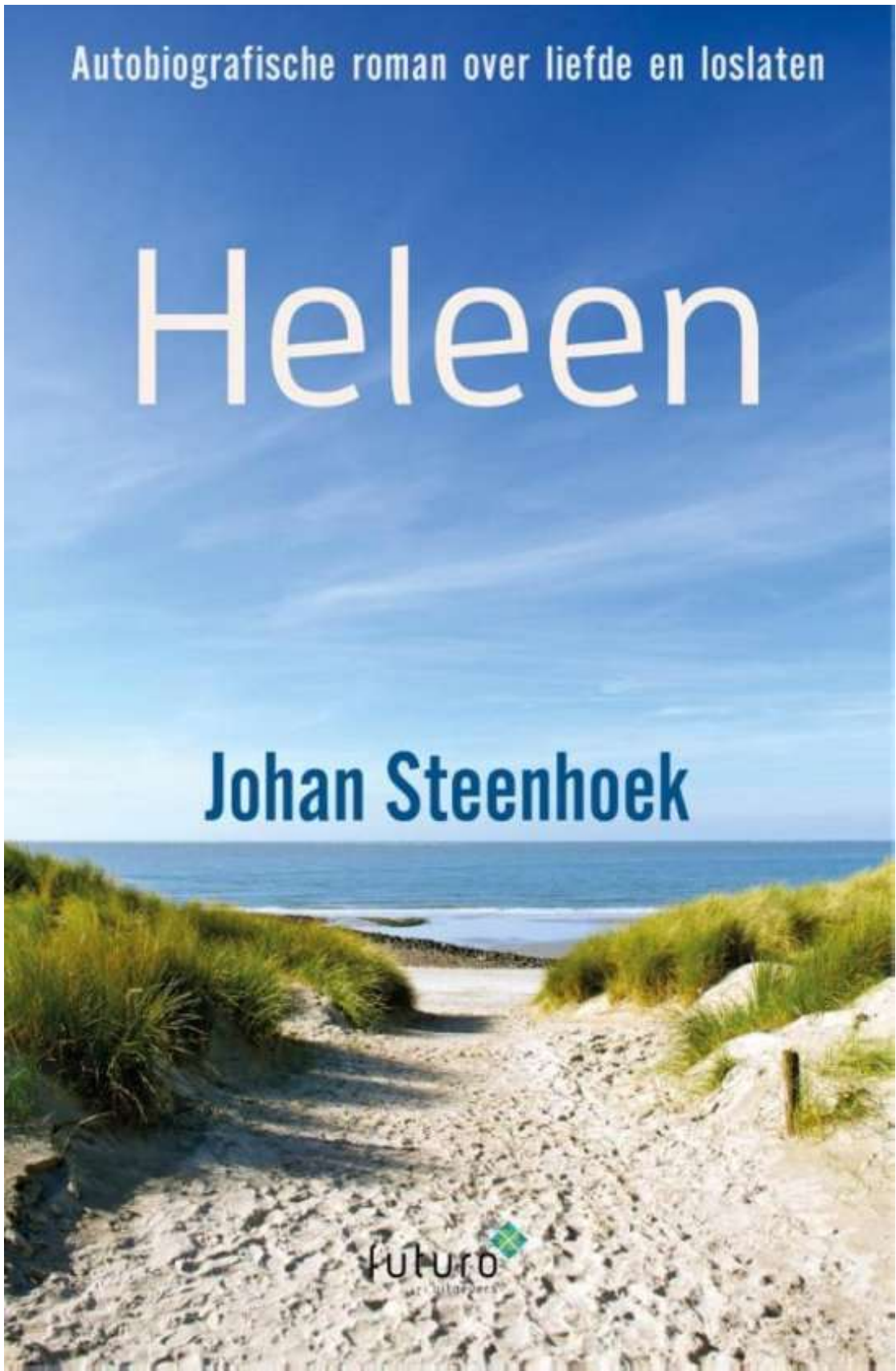

Autobiografische roman over liefde en loslaten

Heleen

Johan Steenhoek

futuro
wat blijft er over?

Leesfragment uit Heleen van Johan Steenhoek

Een fragment uit het dagboek, pagina 17

IJsberen

1 november 2006

Ik rijd achter de ambulance aan en arriveer bij de Spoedopname op het moment dat Heleen net is uitgeladen. Het verzekeringsbewijs waar ze eerder om vroegen en dat ik in de haast niet kon vinden, vind ik nu wel in Heleens portemonnee. Ik wil wachten tot ik het weer terugkrijg, maar de ambulanceverpleegkundige roept dat het wel goed komt.

We gaan naar binnen en Heleen wordt op een bed gelegd. Ze trekken haar kleding uit. Heleen begint weer meer teken van leven te vertonen en zegt tegen mij: 'Je zult weten met wie je getrouwd bent.'

Ik lach geforceerd. 'Dat weet ik al een tijdje.' Ik vraag me af of ze zelf wel weet hoe slecht ze eraan toe is. Ze beantwoordt een vraag van de arts of ze het koud heeft in het Engels: '*A little bit.*'

Heleens kleren verdwijnen in een grote plastic zak die aan haar bed komt te hangen. In rap tempo neemt de vrouwelijk eerstehulparts kordate beslissingen. Ze besluit een ct-scan te laten maken. Heleen wordt weggereden en ik volg de duwende verpleegster.

Ruim een halfuur ijsbeer ik voor de deur van de ct-ruimte. Ons leven samen vliegt door mijn hoofd. We hebben zoveel meegemaakt, mooie dingen, verdrietige dingen. Wat komt er nog terecht van onze plannen om samen meer te genieten van het leven? Alle noodscenario's passeren de revue. Ik realiseer me dat het misschien wel zo ernstig is dat Heleen dit niet overleeft, slaak inwendig een vloek en druk mijn tranen weg. Ik denk verder na over idiote vragen. Wat moet ik allemaal regelen als ze zou sterven? Wordt ze begraven of gecremeerd? Ga ik een speech houden? Het zijn absurde gedachten; ze is helemaal niet dood.

Ik kijk op mijn horloge. Waar blijft ze? Duurt het maken van een ct-scan altijd zo lang?

Valentijnsdag

14 februari 2007

Als we terugkomen gaan we wat onwennig naar boven. Brigitte heeft niets bij zich. Morgenochtend wil ze vroeg opstaan en terug naar het hotel voor een douche, ontbijt en dan uitchecken. Ze is terughoudend om het bed in te stappen waarin ik met Heleen heb gelegen. Ik haal haar over. 'Kom.'

We hebben allebei koude handen, van het buitenlopen en van de spanning. Onze naakte lichamen trekken elkaar aan als twee magneten. Oh, wat is dat lekker, na maanden weer een warm lichaam tegen het mijne. Brigitte is mooi. Ronde billen, mooie volle borsten, slank en een gespierde, tanige rug. Ik zweef weg met zoveel vrouw in mijn handen, ik begraaf mijn gezicht in haar haren, ik sabbel op haar oor en andere delen van haar lichaam. We vrijen urenlang, maar ik penetreer niet, ik wil niet. Op de een of andere manier houd ik krampachtig vast aan mijn waanidee dat ik geen overspel pleeg als we niet neuken.

De wekker laat me wakker schrikken uit mijn halfslaap. Ik heb nauwelijks geslapen en ook Brigitte blijkt veel wakker te hebben gelegen.

Regelmatig dacht ik aan Heleen. Aan mijn arme Heleen, eenzaam in haar verpleeghuisbed. Ik zit in een film waarvan ik de regie niet heb. Ik heb geen regie over Heleens situatie en zelfs niet over mijn eigen hormonen.

Brigitte kruipt weer tegen me aan. Mijn verdrietige gedachten verdwijnen en langzaam komt er weer leven in mijn onderlichaam. We vrijen verder waar we gisteravond zijn opgehouden, opstaan stellen we uit en uit, maar ook nu doen we 'het' niet.

Als we nog niet verliefd waren, dan zijn we het nu wel. Het voelt zo natuurlijk, alsof we al jaren samenzijn. We stappen uit bed, ieder aan onze eigen kant, rapen onze onderbroeken op en kijken elkaar aan. Ik zie een paar mooie, verliefde ogen, in een gaaf gezicht. Ze glimlacht en trekt haar slip aan.